

цогъ Орлеански), бѣше вписанъ послѣденъ въ списъка на двадесеттѣхъ и четири парижски прѣдставители.

Като извадимъ двама трима отъ тѣхъ, всичкитѣ други бѣха партизани на най буйнитѣ убѣждения; мнозина отъ тѣхъ бѣха земали дѣятелно участие въ послѣднитѣ смутове.

Изборитѣ продължаваха до 19 септемврий.

На другия день депутатитѣ се събраха въ една отъ залитѣ на Тюлери; присѣстствуваха 371 души. За прѣдсѣдатель почти единогласно бѣше избранъ Петيونъ, а за секретари бѣха назначени Брисо, Кондорсе, Рабо-Сенъ-Етиенъ, Вернио, Лазурсъ и Камю; тоя изборъ бѣше знаменателенъ, тъй като Петيونъ и Брисо бѣха несполучливитѣ съперници на Робеспьера и Дантона на парижскитѣ избори; по тоя начинъ Жирондинцитѣ, които прѣобладаваха въ събранието имъ отмѣстиха.

И тъй двѣтѣ партии, които имаше да оспоряватъ ръководянието на революционното движение, станаха една срѣщо друга.

На 21 септемврий Конвента почна да засѣдава въ залата на сѣщия манежъ, дѣто бѣха засѣдавали прѣдшествувашитѣ двѣ събрания. И тамо по прѣдложението на Коло-д'Ербоа и на Грегора, кралската власт бѣше унищожена и бѣше провъзгласено републиканското управление. Отъ него день нататкъ, 22 септемврий 1792 година, всичкитѣ правителствени документи ще се отбѣлзватъ съ *първата година на Френската Република*.

„Нѣколко дена азъ тъй бѣхъ зарадванъ, щото не можяхъ нито да ямъ, нито да спя“, казваше Грегора, като се хваляше съ инициативата на това дѣло. Единъ общъ ентузиазмъ бѣше обзелъ всички: поздравителни адреси идяха отъ всичкитѣ краища на Франция и държавния кредитъ веднага се подигна.